

Łwangelista

Numer 11(262) Gazeta Parafii p.w. Św. Łukasza Łwangelisty w Poznaniu

17 czerwca 2012

Królestwo Boże jest jak ziarno gorczycy

Przypowieść o ziarnku gorczycy

Jezus powiedział do tłumów: „Z królestwem Bożym dzieje się tak, jak gdyby ktoś nasienie wrzucił w ziemię. Czy śpi, czy czuwa, we dnie i w nocy nasienie kiełkuje i rośnie, on sam nie wie jak. Ziemia sama z siebie wydaje plon, najpierw źdźbło, potem kłos, a potem pełne ziarno w kłosie. A gdy stan zboża na to pozwala, zaraz zapuszcza sierp, bo pora już na żniwo”.

Mówił jeszcze: „Z czym porównamy

królestwo Boże lub w jakiej przypowieści je przedstawimy? Jest ono jak

ziarno gorczycy; gdy się je wsiewa w ziemię, jest najmniejsze ze wszystkich nasion na ziemi. Lecz wsiane, wyrasta i staje się większe od innych jarzyn; wypuszcza wielkie gałęzie, tak że ptaki powietrzne gnieźdzą się w jego cieniu”.

W wielu takich przypowieściach głosił im naukę, o ile mogli ją zrozumieć. A bez przypowieści nie przemawiał do nich. Osobno zaś objaśniał wszystko swoim uczniom.

Mk 4,26-34

Prawdziwe świadectwo

Eucharystia - sakrament Bożej miłości do człowieka. Bóg obecny w sakramencie Eucharystii całkowicie oddaje się człowiekowi, przychodzi do niego i karmi go chlebem życia wiecznego.

W sakramencie Eucharystii dotykamy wielkiej tajemnicy obecności Boga wśród swego ludu, bliskości Boga i człowieka. Zakończyliśmy oktawę uroczystości Bożego Ciała, trwamy w miesiącu czerwcu, poświęconym Sercu Bożemu. Oddajemy szczególną cześć Temu, który wydając siebie i swoje życie dla naszego zbawienia pozostał z nami w sakramencie Eucharystii. Licznie uczestniczyliśmy w procesji eucharystycznej, podążając za Bogiem obecnym pod postacią chleba. Udział w procesji jest formą manifestacji naszej wiary, przynależności do

Chrystusa. Jest też okazją do refleksji nad tym, czym ta przynależność jest.

Co w praktyce oznacza dla nas fakt owej przynależności? Czy rzeczywiście czujemy się uczniami Chrystusa, a co więcej - czy inni patrząc na nas i na nasze życie mogą nas tak nazywać?

Podążając ulicami miasta w procesji Bożego Ciała poświadczaliśmy wobec otoczenia naszą wiarę, ale o wiele ważniejszym świadectwem jest to dawane na co dzień - kiedy potrafiemy naszym życiem, naszym postępowaniem, naszą postawą wobec innych oraz wobec życiowych spraw i codziennych zadań świadczyć o Chrystusie i nieść miłość Bożą każdemu, kogo spotykamy na naszej drodze. Nie w słowach - ale w czynach głosić mamy Chrystusa. Nie tyl-

ko w jednorazowym akcie, dorocznej, uroczystej, świątecznej manifestacji, a w codziennym trudzie podejmowanym z miłością na wzór miłości Chrystusowej.

"Wiara bez uczynków jest martwa" - pisał św. Jakub Apostoł. Jeżeli żyjemy wiarą, to z niej powinny wypływać nasze uczynki. Dzisiejszy świat bardzo chętnie ocenia Kościół, krytycznie spogląda na jego członków. Najczęściej ocenia tych, którzy są jego reprezentantami niejako z urzędu - kapłanów. Jednak również ja przyznając się do Chrystusa biorę na siebie odpowiedzialność za Chrystusowy Kościół, bo i mnie inni mogą oceniać w tym świetle, widząc we mnie przedstawiciela uczniów Jezusa. Jakie wystawiam świadectwo?

mp

Pierwsze czytanie

To mówi Pan Bóg:

„Ja także wezmę wierzchołek z wysokiego cedru i zasadzę, u najwyższych jego pędów ułamię gałązkę i zasadzę ją na górze wyniosłej i wysokiej.

Na wysokiej górze izraelskiej ją zasadzę. Ona wypuści gałązki i wyda owoc, i stanie się cedrem wspaniałym. Wszystko ptactwo pod nim zamieszka, wszystkie istoty skrzydlate zamieszkają w cieniu jego gałęzi.

I wszystkie drzewa polne poznają, że Ja jestem Panem, który poniżej drzewo wysokie, który drzewo niskie wywyższa, który sprawia, że drzewo zielone usycha, który zieloność daje drzewu suchemu. Ja, Pan, rzekłem i to uczynię”.

Ez 17, 22-24

Drugie czytanie

Bracia:

Mając ufność, wiemy, że jak długo pozostajemy w ciele, jesteśmy pielgrzymami z daleka od Pana. Albowiem według wiary, a nie dzięki widzeniu postępujemy. Mamy jednak nadzieję i chcielibyśmy raczej opuścić nasze ciało i stanąć w obliczu Pana.

Dlatego też staramy się Jemu podobać, czy to gdy z Nim jesteśmy, czy gdy z daleka od Niego. Wszyscy bowiem musimy stanąć przed trybunałem Chrystusa, aby każdy otrzymał zapłatę za uczynki dokonane w ciele, złe lub dobre.

2 Kor 5, 6-10

Ewangelia na niedzielę 24 czerwca

Dla Elżbiety zaś nadszedł czas rozwiązania i urodziła syna. Gdy jej sąsiedzi i krewni usłyszeli, że Pan okazał tak wielkie miłosierdzie nad nią, cieszyli się z nią razem. Ósmego dnia przyszli, aby obrzezać dziecko, i chcieli mu dać imię ojca jego, Zachariasza. Jednakże matka jego odpowiedziała: «Nie, lecz ma otrzymać imię Jan». Odrzekli jej: «Nie ma nikogo w twoim rodzie, kto by nosił to imię». Pytali więc znakami jego ojca, jak by go chciał nazwać. On zażądał tabliczki i napisał: «Jan będzie mu na imię». I wszyscy się dziwili. A natychmiast otworzyły się jego usta, język się rozwiązał i mówił wielbiąc Boga. I padł strach na wszystkich ich sąsiadów. W całej górskiej krainie Judei rozpowiadano o tym wszystkim, co się zdarzyło. A wszyscy, którzy o tym słyszeli, brali to sobie do serca i pytali: «Kimże będzie to dziecko?» Bo istotnie ręka Pańska była z nim. Chłopiec zaś rósł i wzmacniał się duchem, a żył na pustkowiu aż do dnia ukazania się przed Izraelem.

Łk 1, 57 - 66.80

Czytania na tydzień

Poniedziałek: 2 Krn 18,3-8.12-17.2; Mt 5,38-42; **Wtorek-** dzień powszedni albo wspomnienie św. Romualda, opata: 2 Krn 18,25-31a.33-34; Mt 5,43-48; **Środa:** 2 Krl 2,1.6-14; Mt 6,1-6.16-18; **Czwartek-** wspomnienie św. Alojzego Gonzagi, zakonnika: Syr 48,1-14; Mt 6,7-15; **Piątek-** dzień powszedni albo wspomnienie św. Paulina z Noli, biskupa, albo świętych Jana Fishera, biskupa, i Tomasza More'a, męczenników: 2 Krl 11,1-4.9-18.20; Mt 6,19-23; **Sobota:** 2 Krn 24,17-25; Mt 6,24-34; **Niedziela-** Uroczystość- Narodzenie św. Jana Chrzciciela: Iz 49,1-6; Dz 13,22-26; Łk 1,57-66.80; **Poniedziałek:** 2 Krl 17,5-8.13-15a.18; Mt 7,1-5; **Wtorek-** dzień powszedni albo wspomnienie św. Zygmunta Gorazdowskiego, prezbitera: 2 Krl 19, 9b-11.14-21.31-15a.36; Mt 7,6.12-14; **Środa-** dzień powszedni albo wspomnienie św. Cyryla Aleksandryjskiego, biskupa i doktora Kościoła: 2 Krl 22,8-13;23,1-3; Mt 7,15-20; **Czwartek-** wspomnienie św. Ireneusza, biskupa i męczennika: 2 Krl 24,8-17; Mt 7,21-29; **Piątek-** Uroczystość Świętych Apostołów Piotra i Pawła: Dz 12,1-11; 2 Tm 4,6-9.17-1; Mt 16,13-19; **Sobota-** dzień powszedni albo wspomnienie świętych Pierwszych Męczenników Kościoła Rzymskiego: **Lm 2,2.10-14.18-19; Mt 8,5-17**

BÓG PYTA NAS

- 1.1. Czy potrafię żyć wiarą na co dzień?
2. Kogo najtrudniej mi kochać?
3. Czy uczestniczyłem już w tym roku w nabożeństwie czerwcowym?

"Prawdziwa miłość nie wyczerpuje się nigdy. Im więcej dajesz, tym więcej ci jej zostaje"

Antoine de Saint-Exupéry

Uroczystość Bożego Ciała

7 czerwca obchodziliśmy uroczystość Bożego Ciała. Popołudniu w uroczystej procesji wyruszyliśmy przy dźwiękach dzwonów z naszego kościoła, podążając osiedlowymi ścieżkami za Jezusem, niesionym, przez kapłanów w Najświętszym Sakramencie.

Przy czterech ołtarzach usłyszeliśmy fragmenty z czterech Ewangelii...

W procesji nie mogło zabraknąć dziewczynek sypiących kwiatki oraz sztandaru Wspólnoty Żywego Różańca.

Przy dwóch ołtarzach śpiewał nasz parafialny chór, Familia Cantans.

Przy ostatnim ołtarzu w sposób szczególny modliliśmy się o jedność w Kościele i w naszej wspólnocie parafialnej.

fot. J. P.
więcej zdjęć na stronie www.swlukaszpoznan.pl

Św. Barnaba Apostoł

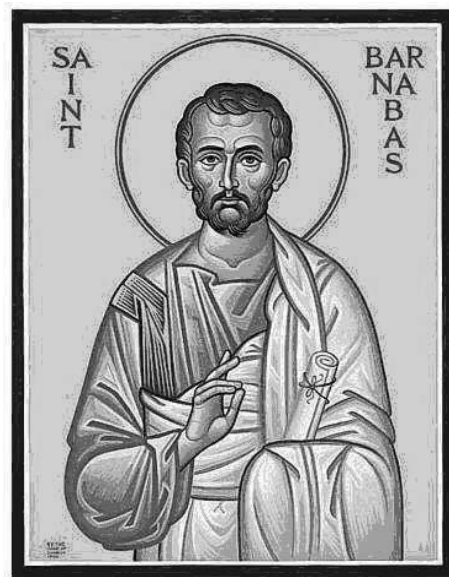
Barnaba Apostoł, święty katolicki i prawosławny, jest według Dziejów Apostolskich zaliczany do szerszego grona apostołów. Urodził się na Cyprze, wyznawał judaizm i był kuzynem św. Marka Ewangelisty. Pierwotnie nosił imię Józef, apostołowie nadali mu przydomek Barnaba. Nauczał w Kościele rozwijającym się w Antiochii, a potem został misjonarzem na Cyprze i w Azji Mniejszej, podróżował wraz ze św. Markiem i św. Pawłem, m.in. niosąc pomoc dotkniętej głodem Judei. Brał udział w pierwszym soborze w Jerozolimie. Według źródeł został ukamienowany ok. 61 r. w Salaminie na

Cyprze, gdzie wcześniej został pierwszym biskupem tej wyspy.

Kult Barnaby rozwinął się już w czasach apostołskich. Jest patronem Florencji i Mediolanu; czczony jest jako orędownik podczas kłótni, sporów, smutku oraz burz gradowych.

W ikonografii św. Barnaba przedstawiany jest jako starszy mężczyzna z długą brodą w tunice i płaszczu albo w szatach biskupich. Jego atrybutami są: ewangeliarz, zwój pergaminu, gałązka oliwna, halabarda, model kościoła.

Klaudia Kocielska

BIBLIA - SŁOWO ŻYCIA

Wstęp do Ksiąg Prorockich

Kanon

Chrześcijański zbiór ksiąg prorockich obejmuje szesnaście ksiąg - pisma szesnastu proroków. Można tu wyróżnić cztery obszerniejsze księgi (tzw. Proroków "większych": Izajasza, Jeremiasza, Ezechiela i Daniela) oraz dwanaście krótszych ksiąg proroków "mniejszych" (Ozeasza, Joela, Amosa, Abdiasza, Jonasza, Micheasza, Nahuma, Habakuka, Sofoniasza, Aggeusza, Zachariasza i Malachiasza). Kanon katolicki zalicza też do zbioru ksiąg prorockich dwa teksty związane tematyką i osobą domniemanego autora z Jeremiaszem: Lamentacje (zwane dawniej Trenami Jeremiasza lub Drugą Księgą Jeremiasza) i Księgę Barucha oraz stanowiący część Księgi Barucha List Jeremiasza.

Kanon hebrajski do ksiąg prorockich włącza również księgi historyczne: Jozuego, Sędziów, Samuela i Królewskie, zaliczając je do tekstów "proroków starszych". Taka interpretacja wynika z jednej strony z faktu, że teksty te (zwłaszcza Księgi Samuela i Królewskie) mówią dość szeroko o działalno-

ści proroków (w tym Samuela, Eliasza i Elizeusza), a z drugiej, że komentują one historię narodu na wzór i w stylu proroków, wysnuwając z niej przestrogi dla teraźniejszości i przewidyując przyszłość ludu wybranego. Hebrajska Biblia wyłącza natomiast spośród "proroków młodszych" księgi Daniela i Lamentacje, należące w zbiorze hebrajskim do "Pism".

Profetyzm i powstanie ksiąg

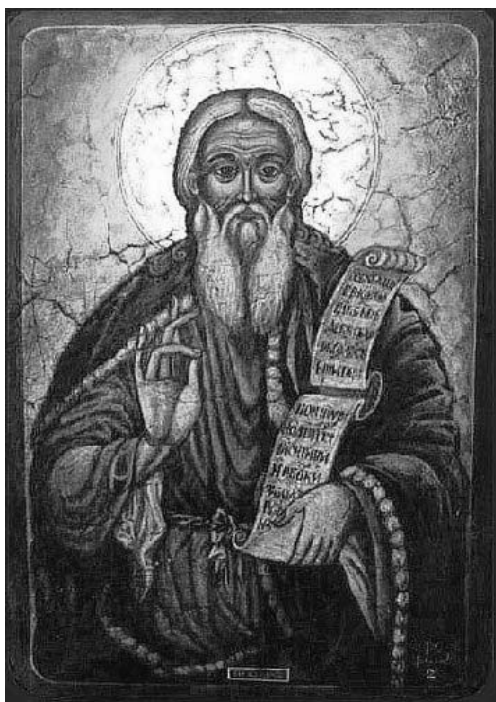
Geneza powstania ksiąg prorockich związana jest z charakterem samego zjawiska profetyzmu, należącego do najdawniejszych doświadczeń religijnych Izraela. Pierwotnie wiązało się ono z bardziej ogólną instytucją "widzących", "mężów Bożych", z czasem stało się najbardziej wpływowym czynnikiem religijnym w Izraelu. Dar procy miał charakter charyzmatyczny, prorocy mieli pełną świadomość powołania przez Boga oraz tego, że występują w Jego imieniu i ich głównym zadaniem jest przekazywanie słowa otrzymanego od Boga w natchnie-

niu prorockim. Głoszenie tego słowa odbywało się zasadniczo ustnie - tylko w wyjątkowych wypadkach prorocy przekazywali je w formie pisemnej (np. w postaci listów). Od momentu wypowiedzenia słów przez proroka do powstania księgi wiodła zwykle długa droga. Spośród licznych proroków jedynie niektórzy parali się regularną działalnością literacką, osobiście spisując treści procy (np. Jeremiasz). W większości przypadków słowa proroków notowali ich uczniowie, słuchacze lub organa państwowe, zainteresowane prorockim posłannictwem. Nieraz zanim procyto zostało spisane, wiele lat istniało jedynie w przekazie ustnym - podlegało reinterpretacjom w nowych warunkach historyczno-politycznych, często sam prorok odczytywał je na nowo pod wpływem nowych natchnień Bożych, przenikały się też różne tradycje prorockie. Prowadziło to niekiedy do powstania różnych wersji tekstu.

W jeden zbiór księgi prorockie zestawiono prawdopodobnie pod koniec niewoli babilońskiej lub krótko po niej.

Forma

Pod względem formy literackiej księgi prorockie zawierają zarówno elementy związane z pierwotną treścią samych prorocstw (formy wyrażania myśli typowe dla nauk głoszonych ustnie) jak i czysto literackie gatunki, związane z redakcją tekstu. Charakterystyczne są tu formuły wprowadzające (zwroty typu: "to mówi Pan", "wyrocznia Pana", "słuchajcie słowa Pana" itp.), a wypowiedzi prorockie są zwykle krótkie i rytmiczne, przybierają postać groźby, napomnienia czy karzącej mowy. Pojawiają się też formy literackie takie jak lamentacje, hymny, pieśni pokutne a nawet ludowe przypowieści. Ponad wszystko jednak prorocy szukają przede wszystkim najwłaściwszego sposobu przekazania sensu otrzymanego w wizji słowa Bożego, nie efektów literackich.

Treść

Treści ksiąg prorockich są z jednej strony związane z miejscem i czasem głoszenia słowa prorockiego, tak że znajomość tych okoliczności jest konieczna do ich

pełnego zrozumienia, z drugiej jednak strony mają charakter ponadczasowy. W prorockich wizjach granice między rzeczywistością a symbolem zacierają się i wzajemnie przenikają, a narracja przenosi się od zdarzeń współczesnych lub przeszłych w przyszłość, nierzadko w perspektywę

eschatologiczną.

Prorocstwa

Prorocy występują jako rzecznicy Pana, bronią Przymierza i Prawa Bożego. Piętnują grzechy, wszelkie odstępstwa od Boga (zwłaszcza bałwo-

chwalstwo i wszelkie postaci religijnego synkretyzmu), domagając się od całego narodu i poszczególnych jego przedstawicieli nienagannego życia religijnego i moralnego. Jako konsekwencje odstępstw zapowiadają sąd Pański nad narodem, najazdy nieprzyjaciela i klęski żywiołowe. Zwykle jednak nie są to zapowiedzi całkowitego wyniszczenia - sąd i kara prowadzą bowiem do odnowy i zbawienia. Zmiana postępowania Izraela odwraca gniew Boży. Przepowiadanie prorockie dotyczy nie tylko doczesnej przyszłości narodu. Pojawia się w nich przede wszystkim zapowiedź zbawczej interwencji Bożej - wystąpienia Mesjasza, Pomazańca Bożego. W księgach prorockich ma ono zwykle rys eschatologiczny i apokaliptyczny.

Znaczenie

Nowy Testament w wypowiedziach proroków widzi zapowiedź wypełnienia się obietnic Bożych w osobie Jezusa Chrystusa. Teksty prorockie są interpretowane w świetle zbawczego dzieła Chrystusa, w którym dopełniła się historia Bożego objawienia i zbawczy plan Boga.

Małgorzata Piechorowska

Tycjan-Veronese - Tiepolo

Poznańskie Muzeum Narodowe zaprasza na wystawę arcydzieł malarstwa włoskiego. Ze zbiorów Accademia Carrara w Bergamo wybrano na poznańską wystawę dzieła malarzy przede wszystkim szkoły weneckiej, a także lombardzkiej, ze szczególnym uwzględnieniem mistrzów lokalnej szkoły z Bergamo. Zaprezentowanych zostało 36 obrazów, które powstały od końca XV do XVIII wieku, w okresie od renesansu do rokoka.

Artystów szkoły weneckiej reprezentują obrazy słynnych artystów: Tycjana (1488-1576), Jacopa Palmy il Vecchio (ok. 1480-1528), Lorenza Lotta (1480-1556/1557), Paola Veronesa (ok. 1528-

1588) oraz dzieła wielkich malarzy XVIII wieku: ilustratora życia weneckiej elity Pietra Longhiego (1702-1785), słynnego malarza wedut weneckich Francesca Guardiego (1712-1793), najwybitniejszego mistrza malarstwa dekoracyjnego w XVIII wieku Giambattisty Tiepola (1696-1770), czy znanego z działalności także w Polsce Bernarda Bellotta (1720-1780) zwanego Canalettem.

Z malarzy lombardzkich i działających w Bergamo warto wymienić cztery dzieła słynnego portrecisty renesansowego Giovana Battisty Moroniego (ok. 1520/

1524-1578) i płótno mistrza martwych natur Evaristo Baschenisa (1617-1677). Wystawa trwa od 2 czerwca do 5 sierpnia 2012 r.

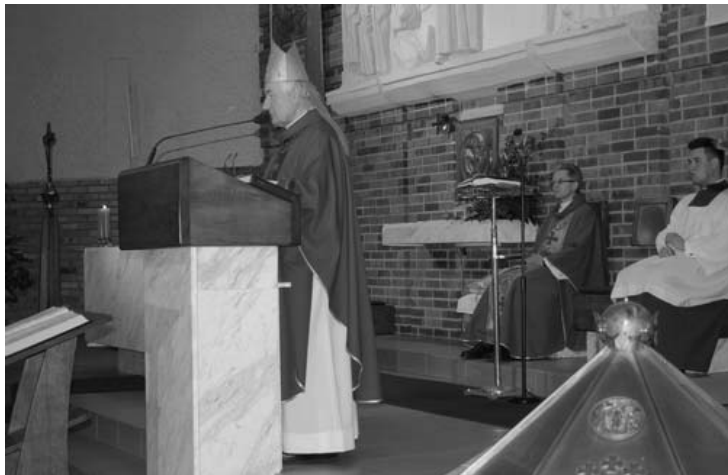
Ceny biletów:

normalny - 16 zł, ulgowy - 10 zł

Parafialna Pięćdziesiątnica

W poniedziałek, 11 czerwca, ks. bp Zdzisław Fortuniak udzielił sakramentu bierzmowania młodzieży z naszej parafii.

fot. J. P.

więcej zdjęć na stronie www.swlukaszpoznan.pl

Wakacje, znów będą wakacje...

I co w związku z tym zaproponować dziecku?? Wakacje na podwórku dawno straciły swój urok przegrywając z komputerem, play station czy telewizją.

Co w takim razie zaproponować młodemu i średniemu pokoleniu dzieci i młodzieży, aby chętnie i przyjemnie spędziły czas letnich wakacji??

Jedną z takich propozycji jest oferta Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży naszej Archidiecezji. Proponując szeroki wachlarz wyjazdów, począwszy od obozów: rekolekcyjnych pod namiotami, przez językowo turystyczne, filmowo-teatralne, czy warsztatowe po pielgrzymkę rowerową, zapewniają wypoczynek dzieciom i młodzieży w każdym wieku.

Jednocześnie, przez wzgląd na charakter organizacji, organizatorzy zapewniają niepowtarzalną atmosferę obozów. Ich celem jest, nie tylko wypoczynek czy nauka, ale również wychowanie dzieci i młodzieży oparte na wartościach takich jak Bóg, Honor i Ojczyzna.

Co konkretnie oferuje Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży w bieżącym roku? Oto kilka propozycji:

- **Obóz językowo - turystyczny** (j. angielski) - 21.07.-30.07. w Szklarskiej Porębie (wiek 10 - 14 lat) - w programie: 5 godzin języka dziennie, wycieczki krajoznawcze, atrakcje regionu;

- **Obóz rekolekcyjny pod namiotami w Podgajach** - 30.07.-5.08. (wiek: po 6 klasie SP),

- **Obóz z warsztatami MIX** - Odkryj swoją pasję! - 08.07.-15.07. w Broku nad Bugiem (wiek 8 - 13 lat), różnorodne warsztaty artystyczne min. majsterkowanie, muzykowanie itd.;

- **Obóz aktorsko - filmowy** - 12.08.-18.08. w Biskupinie (wiek 13 - 17 lat) 5 godzin warsztatów aktorsko filmowych;

- **VII Poznańska Pielgrzymka Rowerowa** - 11.08.-19.08 szlakiem Cysterskim.

Wszelkie informacje można uzyskać w biurze Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży w Poznaniu, ul. Ostrów Tumski 9, od poniedziałku do piątku w godzinach 8.30 - 16.30, pod numerem telefonu: 61 8519266 lub 883 421 812 oraz na stronie in-

ternetowej: www.poznan.ksm.org.pl/wakacje.

Ewangelista, Gazeta Parafialna
Os. Rusa 59, 61-245 Poznań,
Parafia: tel. 061 8779781,
Biuro parafialne: 516 30 38 66
www.swlukaszpoznan.pl

Redaktor naczelny: Małgorzata Piechorowska (ewangelista.red@gmail.com)

Redakcja: Mikołaj Błajek, Zofia Janicka, Martyna Kalemba, Alicja Kozajda, Wiktoria Kujała, Agata Kuźma, Joanna Laskowska, Joanna Piechorowska, Klaudia Rodziejczak, Anna Stachowiak, Michał Stankiewicz, Paulina Stefaniak

Współpraca: Ks. Wojciech Mueller, kleryk Jarosław Czyżewski, kleryk Mateusz Kaźmierczak

Wydawca: Parafia Św. Łukasza Ewangelisty; **Druk:** Drukarnia ul. Wiśłana 51

Pieniądze zebrane z ofiar za gazetę są przeznaczone na pokrycie kosztów druku i rozwój czasopisma. Redakcja zastrzega sobie prawo do skracania i redagowania tekstów.

Zapraszamy do współpracy!

SŁOWNICZEK RELIGIOZNAWCZY

Sanctus (łac. Święty) - w liturgii chrześcijańskiej pochwalna aklamacja na cześć Trójcy Świętej, kończąca prefację (początkową część modlitwy eucharystycznej); jedna ze stałych części mszy świętej, recytowana lub śpiewana wspólnie przez kapłana i zgromadzonych wiernych. Sanctus pojawił się jako śpiew liturgiczny prawdopodobnie w Rzymie w IV w. Pierwsza część ("Święty, Święty, Święty...") nawiązuje do śpiewu aniołów przed tronem Boga z Księgi Izajasza (Iz 6,3); część druga ("Błogosławiony, który idzie w imię Pańskie. Hosanna na wysokościach!") składa się z okrzyku, którym mieszkańcy Jerozolimy witali przybywającego Chrystusa (kompilacja tekstów Mt 21,9; 23,39; Mk 11,10; Łk 19,38; J 12,13). Słowa hosanna i sabaoth (Dominus Deus Sabaoth - Pan Bóg Zastępów) stanowią ślad pierwotnej liturgii Kościoła jerozolimskiego.